

Vườn Thơ Hương Đạo

Thơ vốn có một khả năng siêu đẳng dễ dàng xâm nhập và thay đổi lòng người. Nói đến vườn thơ trần thế là người ta hình dung đến vẻ đẹp muôn màu muôn sắc, rồi ánh nắng xôn xao, hương chập chờn bay theo gió, bướm nhíp nhàng vỗ cánh theo điệu chim ca. Trái lại trong vườn thơ đạo luôn luôn mang tánh cách tự do giải thoát, có lúc hồn thơ như những áng mây chiều thông thả lững lờ bay, có lúc lặng lẽ chiếu soi như dòng trường giang đầy bóng nguyệt. Có lúc chơi vơi như tiếng chuông chùa buổi sáng, có lúc âm thâm khoan nhặt như tiếng trống chiều hôm. Tất cả đều mang một sắc thái u nhàn thanh thoát.

Như một mùa Xuân miên viễn của tâm hồn, vườn thơ đạo luôn luôn mang đến cho lòng người một niềm vui và lẽ sống. Ở đây không có một giọt lệ rơi, một vầng mây xám lảng lảng quanh mi, mà trên mặt mọi người rạng rỡ chứa chan một niềm hân hoan vô hạn. Trân trọng kính mời các bạn tao nhân mặc khách hãy điểm ở đây một cành hoa quỳnh ở kia một cụm trúc biếc để vườn hoa đạo mỗi ngày thêm khởi sắc hơn.

Liên Hải Kính Mời

Tu viện phản chiếu khán tâm điền,
Y chánh trang nghiêm ở hiện tiền,
Mật mật công phu không gián đoạn,
Liễu ngay vô thượng thâm diệu thiên.

Tu Viện là nơi niệm A Di,
Sáu chữ Hồng danh phải bảo trì,
Tình niệm đổi ra thành đạo niệm,
Quả nhiên thành Phật đã bao thì.

Tu viện sạch trơn chẳng nhuộm trần,
A Di Đà Phật dưỡng thiên chân,
Trong an chẳng biết việc ngoài cửa,
Vinh nhục thịnh suy mặc thế nhân.

Tu Viện là nơi kết tịnh duyên,
Sống nghèo giữ đạo vui tự nhiên,
Năm tháng rảnh rang không việc khác,
Gió trăng làm bạn tháng ngày yên.

Tu viện phong cảnh khác nhen gian,
Gió mát trăng thanh chẳng cực thân,
Ta vật nhất như quên bi thử,
Cửa chùa mở rộng + g chẳng cài then.

Tu viện xưa nay xa thế nhân,
Tuyệt học vô vi chẳng vướng trần,
Trăng gió sớm hôm vui thỏa thích,
Khúc ca hiệu Phật mãi vang ngân.

Tu viện bát tài có lão tăng,
Cúng Phật không thêm một nén nhang,
Chẳng bận thêm dầu đèn cháy mãi,
Mười phương thế giới sáng chang chang.

Tu viện sáng chiều chẳng việc chi,
Sáu thời chuyên chú niệm A Di,
Dịch kinh, quán tưởng làm thường nhật,
Vô sự an nhàn thoát thị phi.

Tu viện về đây chẳng ước mong,
Thiền sàng sớm tối sống thông dong,
Chẳng lập phạm tình và thánh giải,
Một vầng trăng sáng chiếu hư không.

Tu viện tự do mặc tới lui,
Hoa vàng, trúc biếc sống đơn côi,
Đến đây hỏi đạo không chi khác,
Mây ở trời xanh, nước dưới đời.

Tu viện vào ra chẳng khó gì!
Chẳng hỏi nhân gian việc thị phi,
Hướng hết tâm tư về Tịnh Độ,
Không hoa tan hợp bận lòng chi.

Tu Viện Bách Vịnh

Tu viện là nơi rửa bụi trần,
Dồi mài gương huệ vẽ thêm tân,
Niệm khởi sạch rồi gương sáng hiện,
Bản lai diện mục rõ mười phân.

Tu viện là nơi diễn khổ không,
Hằng ngày ngộ đạt lý viên dung,
Chẳng biết Tổ Sư thâm diệu ý,
Niệm hoa vi liễu uống gia công.

Tu viện là nơi trụ bạch vân,
Học đạo trước cần hiểu lẽ chân,
Tất cả đều về nơi pháp giới,
Mười phương sát độ hiện toàn thân.

Tu viện là nơi học dụng tâm,
Hà tất bốn ba hướng ngoại tâm,
Cát bước vào ngay nơi báo sớ,
Đừng đem lá chết sánh vàng ròng.

Tu viện chỉ đường trở lại nhà,
 Dẫn dắt chúng sanh khỏi ái hà,
 Muốn được an nhàn trong cuộc sống,
 Nhất tâm xưng niệm hiệu Di Đà.

Tu viện chẳng còn dấu vết chi,
 Mất cả roi dây mất cả trâu,
 Bông bỏ duyên trần chuyên niệm Phật,
 Mới biết Di Đà ước nguyện sâu.

Tu viện cảnh trí tự nhiên thành,
 Vượt khỏi trần lao những bất bình,
 Nhất niệm chuyên tâm về cố quốc,
 Một đời thoát khỏi kiếp đa sinh.

Tu viện lão nạp niệm thành khôi,
 Chống gậy ngắm nhìn lồng trúc mai,
 Năm tháng phụng thờ Chư Phật Tổ,
 Khách thăm gắng tiếp nén hương thôi.

Tu viện tân niên đến cựu niên,
 Còn mất nhục vinh thấy nhàn tiên,
 Bỏ hết duyên trần chuyên niệm Phật,
 Bạn chi thương hải biến tang điền.

Tu viện xử sự khác tầm thường,
 Danh lợi không cho bén mẫn vào,
 Giống lão Triệu Châu thường biếng nhác,
 Vua thăm còn chẳng xuống giường chào.

Tu viện ca sa thật tiện nghi,
 Thân tâm lặng lẽ niệm A Di,
 Không phải tìm an và lánh họa,
 Cùm danh khóa lợi có ra gì!

Tu viện luôn luôn cửa giữ an,
 Nhớ đó tháng năm hưởng cảnh nhàn,
 Ngồi cạnh cội tùng nghe chánh Pháp,
 Dù bao đất động vẫn tâm an.

Tu viện không kể để sinh nhai,
 Cơm hẩm canh rau đỡ tháng ngày,
 Mị vị cao lương ta chẳng đếm,
 Một lòng chuyên niệm Phật hôm mai.

Tu viện vui thú cảnh thiên nhiên,
 Thăm hợp chơn nhen Phật tổ truyền,
 Đường lớn xưa nay không dính bụi,
 Theo chi vọng thức bản tâm điền.

Tu viện một lò giải thoát hương,
 Thế ngoại an nhàn kiếp sống thường,
 Ngày nay chỉ biết ngày nay đến,
 Cõi trước cần gì phải vấn vương.

Tu viện lặng lẽ sống vô tâm,
 Học đạo phải cần dẹp niệm đầu,
 Trong áo minh châu còn chẳng mất,
 Đâu cần khổ não chạy tìm cầu.

Tu viện xa xôi cách thế gian,
 Bọn cùng trăng gió với mây ngàn,
 Đói cứ đi ăn một cứ ngủ,
 Tùng trúc cần gì kể hỏi han.

Tu viện luôn luôn mở cửa không,
 Sao cứ Đông Tây mãi kiếm tìm,
 Tin chắc mười phương Phật chẳng dối,
 Đàn không dây khảy mới tri âm.

Tu viện không chi để luận bàn,
 Mặc ai giàu có mặc ai sang,
 Áo thô cơm hẩm đi chân đất,
 Vô sự vô vi ấy đạo tràng.

Tu viện quay đầu nhìn thế gian,
 Hết lời khuyên bảo, hết tâm can,
 Mong sao giác ngộ về an đường,
 Lạc quốc là nơi đại đạo tràng.

Tu viện bao gồm chỉ mấy gian,
 Cửa thiền vừa khép dứt trần ai,
 Tùng trúc reo vui âm bát nhã,
 Gió trong trăng sáng bạn hôm mai.

Tu viện ngồi yên kẻ tưởng đi,
 Tâm địa rõ ràng liễu liễu tri,
 Gió thổi tùng reo ba điệp khúc,
 Một lòng chuyên chú niệm A Di.

Tu viện một bàn một nén nhang,
 Hương tỏa càn khôn phủ ngút ngàn,
 Thượng vị có cơm hương tích đủ,
 Tào Khê rau quý giữ tâm an.

Tu viện bản thể vốn vô vi,
 Thanh tịnh an nhiên chẳng thị phi.
 Ngang dọc ba bên đều phủ khắp,
 Muôn pháp đủ đầy chẳng thiếu chi.

(còn tiếp)

Tu viện một mình đọc tụng kinh,
 Ma chướng chẳng còn thấy tích tung,
 Ngày tháng vàng ròng không thể đổi,
 Mỗi câu một bước thật thung dung.

